

Arrest

nr. 238 909 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die voorheen reeds in België verbleef in het raam van een aanvraag om internationale bescherming en een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, diende op 13 oktober 2014 een aanvraag in tot afgifte van een visum type C (familiebezoek/medische redenen).

1.2. Op 21 januari 2015 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het gevraagde visum type C aan verzoeker toe te staan.

1.3. Verzoeker diende op 11 december 2015 bij de Italiaanse autoriteiten een aanvraag in tot afgifte van een visum type C (toerisme).

1.4. De Italiaanse autoriteiten weigerden op 18 december 2015 het gevraagde visum type C toe te staan omdat het door verzoeker voorgelegde reisdocument vals of vervalst was.

1.5. Verzoeker diende op 1 april 2016, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weigerde op 28 september 2016 het op 1 april 2016 gevraagde visum type D toe te staan.

1.7. Verzoeker diende op 28 oktober 2016, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weigerde op 21 maart 2017 het op 28 oktober 2016 gevraagde visum type D toe te staan om redenen van nationale veiligheid.

1.9. Verzoeker kwam, ondanks het feit dat hem een visum type D was geweigerd, naar België en diende op 11 september 2018, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.10. De gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 25 januari 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arrest nr. 223 967 van 15 juli 2019 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 25 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.12. Verzoeker diende op 21 november 2019 nogmaals, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.13. De gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 23 januari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker volgens zijn verklaringen op 3 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 21.11.2019 werd ingediend door:

*Naam: [K.] Voorna(a)m(en): [T.T.] Nationaliteit: Russische Federatie
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene doet een aanvraag tot verblijf in functie van zijn Belgisch kind, [K.Y.T.] [...] overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij deed reeds eerder een gelijkaardige aanvraag, nl. op 11.09.2018. Deze aanvraag werd op 25.01.2019 geweigerd. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp dit beroep op 15.07.2019. Uit de voorgelegde documenten bij de aanvraag doet niets vermoeden dat de situatie van betrokkene sindsdien is gewijzigd. Vandaar dat heden tot een identieke conclusie moet worden gekomen.

Art 43 §1 luidt als volgt: 'De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Overwegende dat in de nota van 21.09.2016 (referentie NA/2016/2321/G11) afkomstig van de Staatsveiligheid is opgenomen dat mijnheer gekend is als salafist en gekend is om bijzonder radicale relig[i]euze standpunten te hebben en uit te spreken. Verder blijkt hij overeenkomstig die informatie sinds jaren nauwe contacten te onderhouden met anderen die eveneens geradicaliseerd zijn in België, alsook geradicaliseerden van de Kaukasische gemeenschap, alsook daarbuiten (de Turkse gemeenschap met name). Mijnheer is ook gekend als aanhanger van de terroristische organisatie Emiraat van de Kaukasus. Onder zijn contacten zijn meerdere personen die ofwel in Syrië verbleven hebben ofwel actief hebben bijgedragen aan het ondersteunen van groepen daar.

Deze nota werd bevestigd op latere data, meer bepaald op 13.03.2017, op 10.09.2018, op 25.01.2019 en op 17.01.2020. De staatsveiligheid onderschrijft de bevindingen rond betrokkene nog steeds. Vandaar dat het redelijk is te stellen dat betrokkene, door zijn actueel, persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor de nationale veiligheid van het land. Betrokkene werd eerder hierom de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd, maar wist zich desalniettemin toch naar België te begeven.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf, daar hebben we eigenlijk geen zicht op. Uit het paspoort van betrokkene blijkt enkel dat hij zich tot tweemaal toe heeft aangeboden om een visum te verkrijgen, het werd echter geweigerd. Een binnenkomststempel valt derhalve niet in het paspoort te ontdekken.

Gezien het kind reeds in 2016 is geboren en bet[r]jokkene pas in september 2018 een eerste aanvraag heeft gedaan, is het redelijk te stellen dat hij vlak voor zijn aanvraag gezinshereniging is aangekomen in België. Was hij hier al eerder geweest, mag worden verwacht dat hij eerder de aanvraag gezinshereniging indiende. De termijn van verblijf in België is in deze dus betrekkelijk kort. Verder wat betreft zijn leeftijd of gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Hij is niet van uiterst jonge of hoge leeftijd, vandaar dat de leeftijd geen bezwaar vormt voor deze beslissing. Betrokkene heeft in het verleden wel eens regularisatie aangevraagd omwille van medische redenen. Hij heeft echter nadien het land verlaten waardoor de aanvraag ongegrond werd verklaard en waardoor het redelijk is te stellen dat, ongeacht of hij die ziekte nog heeft of niet, betrokkene kennelijk wel in staat is om te reizen. Verder wat betreft zijn gezins- en economische situatie valt inderdaad niet te ontkennen dat mijnheer vader is van een Belgisch kind en er kennelijk een gezinsleven mee heeft. Echter, dit gezinsleven wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de nationale veiligheid. Betrokkenes eigen verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin moet hierbij zeker naar voren worden gebracht. Betrokkene heeft er zelf voor gekozen een relatie aan te gaan met een vrouw die er kennelijk de voorkeur aan geeft in België te verblijven en hier haar gezinsleven te hebben, terwijl betrokkene zich totaal niet kan vinden in het Belgische maatschappijmodel en daar zich ook naar gedraagt.

Betrokkene had moeten weten dat, voor zover hij zijn levenswijze en zienswijze trouw wou blijven alsook een aanwezige vader wou zijn, hij beter een gezinsleven kon uitbouwen in een land of regio waar het maatschappijmodel waar hij de voorkeur aan geeft, wordt vooropgesteld. Het staat betrokkenen uiteraard nog steeds vrij zich alsnog naar een dergelijke plaats te begeven om daar zijn gezinsleven verder te zetten. Hij kan echter niet verwachten dat een maatschappij waarin hij te gast is, maar die hij verafschuwt, hem in de armen sluit.

Betrokkene en zijn partner kunnen er ook voor kiezen dat mevrouw en het kind verder in België verblijven en betrokkene vanop afstand zijn vaderrol opneemt. De afstand op zich, hoeft helemaal niet te betekenen dat er geen gezinsleven of gezinscel meer is. Voor zover betrokkene en de moeder van het kind daar voldoende interesse voor hebben en moeite willen voor doen, is het ook mogelijk op afstand de wederzijdse relatie te behouden. Met moderne communicatiemiddelen, geregelde bezoeken van het gezin aan betrokkene in het buitenland, kan zeker intensief contact behouden blijven.

Gezien betrokkenes echtgenote ononderbroken sinds 2008 in België heeft verbleven, intussen moeder is geworden en de Belgische nationaliteit heeft verworven, kan bezwaarlijk gesteld worden dat mevrouw en het kind dusdanig van betrokkene afhankelijk zijn en dat zij door zijn afwezigheid gedwongen zouden zijn het land te verlaten. Betrokkene en zijn vrouw/kind waren reeds eerder van elkaar gescheiden, zonder dat dit mevrouw tot vertrek noodzaakt heeft. Er zijn bovendien voldoende opvangmogelijkheden, gezinsondersteuning, opvoedingsondersteuning, scholen, medische begeleiding edm in België

voorhanden om het welzijn van de minderjarige te vrijwaren. Het staat betrokkene trouwens ook vrij financieel bij te dragen aan het gezin vanuit het buitenland. Vandaar dat de gezinssituatie van betrokkene geen beletsel kan vormen voor deze beslissing. Niets wijst erop dat betrokkene economisch actief is, dus kan evenmin gesteld worden dat zijn belangen op dat vlak boven de belangen van nationale veiligheid zouden staan.

Van een socio-culturele integratie in België is allerminst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op tegenover de socio-culturele waarden van België. Vandaar dat ook dit geen te weerhouden element is. Over de banden van betrokkene met zijn land van herkomst, hoeven we ons geen zorgen te maken. Alles wijst erop dat hij nog meer verankerd is in zijn land van herkomst dan in België.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn synthesesmemorie de schending aan van de artikelen 40ter en 43, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien de thans bestreden beslissing nog steeds zoals de vorige beslissing van 25.01.19, waarvan de motivering integraal werd overgenomen met als enige aanvulling het feit dat de Staatsveiligheid op 17.01.20 haar eerdere nota van 21.09.16 heeft bevestigd - en dit geheel ten onrechte - voorhoudt dat aan verzoeker een verblijf in België moet worden geweigerd om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid (art. 43, §1, 2° Vreemdelingenwet) doch dit echter zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (!?);

Aangezien de bestreden beslissing hiervoor zich baseert op een nota van 21.02.2016 (referentie NA/2016/2321/G11) van de Staatsveiligheid, dewelke recent op 17.01.20 nog zou bevestigd geweest zijn;

Aangezien verzoeker reeds n.a.v. de vorige beslissing van 25.01.19 én in het kader van de aldan gevoerde RVVprocedure met nr. 231.432/IX met de grootst mogelijke klem de aantijgingen uit de voormelde nota van de Staatsveiligheid heeft ontkend en deze blijft ontkennen;

Aangezien verzoeker n.a.v. de vorige procedure zijn administratief dossier, zoals neergelegd door DVZ op de griffie van de RVV heeft geconsulteerd doch aldan diende vast te stellen dat de voormelde nota van de Staatsveiligheid alsook de daarop volgende bevestigingen van deze nota zich niet het in het neergelegde dossier bevonden;

Aangezien de raadsman van DVZ in haar nota met opmerkingen dd. 24.04.19 n.a.v. de vorige RVV-procedure terzake stelde op blz. 7 :

“Verzoekende partij kan te allen tijde het administratief dossier, evenals het rapport van de staatsveiligheid, inzien op de Dienst Vreemdelingenzaken, mits voorafgaandelijke afspraak.[”]

Uit niets blijkt dat verzoekende partij zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben aangeboden alwaar haar het inzagerecht zou zijn geweigerd.

De procedure van inzage van het dossier in het kader van de openbaarheid van bestuur, conform de wet van 11 april 1994, kan als volgt geciteerd worden :

In voornoemde wet en meer bepaald in artikel 4, wordt het volgende gesteld :

..., elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Artikel 5 stelt :

...op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aangelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, " (zie stuk 2) ;

Aangezien op basis van het bovenstaande de raadsman van verzoeker, nadat deze op 21.11.19 een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie had ingediend, bij aangetekend schrijven dd. 12.12.19 - én dus meer dan 5 weken voorafgaand aan de huidige bestreden beslissing - aan DVZ (zie stuk 3) een integrale kopie van het administratief dossier van verzoeker opvroeg;

Aangezien DVZ tot op heden op voormeld verzoek nog steeds niet heeft gereageerd (!) zodat verzoeker tot op heden nog steeds geen kennis kunnen nemen heeft van zijn administratief dossier en meer bepaald alle documenten van de Staatsveiligheid over hem;

Aangezien voorts de bestreden beslissing nalaat te specificeren welk 'misdrijf' verzoeker dan wel zou gepleegd hebben, laat staan de aard en de ernst ervan toe te lichten;

Aangezien dit echter gelet op de Boultif-Unercriteria zoals deze voortkomen uit de gelijknamige EHRM-arresten van 02.08.11 én 18.10.06 niettemin noodzakelijk is om een 'fair balance' te kunnen doen;

Aangezien verzoeker na in de mogelijkheid geweest te zijn kennis te hebben kunnen nemen van zijn integrale administratief dossier (inclusief alle rapporten van de Staatsveiligheid over hem) bij DVZ alsook van dit dossier een integrale kopie te hebben kunnen bekomen aan de hand van een synthesememorie verder zijn middelen zal ontwikkelen en toelichten waarom hij de vernietiging van de bestreden beslissing vraagt;

dat in ieder geval de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 23.01.20 dan ook niet alleen artikel 40ter én 43 §1, 2° Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt ;

IV. REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij stelt in haar memorie enerzijds dat de nota van de staatsveiligheid in het kader van huidige procedure als bijkomend stuk werd neergelegd én anderzijds ontkent verwerende partij niet de ontvangst van het aangetekend schrijven dd. 12.12.19 van de raadsman van verzoeker waarbij o.b.v. art. 4 én 5 van de wet van 11 april 1994 een integrale kopie van het administratief dossier van verzoeker werd opgevraagd doch verwijst gewoon door (sic) naar de klachtprocedure bij de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten.

Verwerende partij bedoelt wat de nota betreft kennelijk het schrijven van 21.09.16 van de VSSE aan DVZ (zie aanvullend stuk 1), hetgeen zich echter ook reeds bevond in het neergelegde administratief dossier n.a.v. de vorige RVV-procedure.

Deze 'nota' blijkt slechts een schrijven te zijn, waarin de administrateur-generaal van de VSSE zonder enige bronvermelding en/of duiding/onderbouw geheel bewijsloos poneert dat verzoeker een salafist zou zijn, gekend is om bijzonder radicale religieuze standpunten te hebben en uit te spreken, contacten te hebben met radicale middens in België, lid te zijn van een terroristische organisatie alsook er onder zijn contacten zich een aantal Syriëstrijders zouden bevinden.

Verzoeker ontkent deze aantijgingen met de grootste klem doch kan uiteraard alleen maar het negatieve bewijs hiervan leveren voorzover hij eerst kennis kan nemen van de concrete gegevens waarop de VSSE deze aantijgingen blijft baseren. Deze concrete gegevens, voor zover deze effectief zouden bestaan - quod non, bevinden zich wellicht in de eigenlijke nota/rapport/verslag van de VSSE waarom-

trent verwerende partij duidelijkheid dient te verschaffen of zij dit stuk heeft én zoja zij dit aan verzoeker uiteraard dient te bezorgen alsook over te leggen in het kader van huidige procedure.

Bovendien dient uit de mededeling van verwerende partij dat de 'nota' van 21.09.16 werd neergelegd als bijkomend stuk in het kader van huidige procedure ook te worden afgeleid dat de 'bevestigingen' van deze nota op latere data, meer bepaald op 13.03.2017, op 10.09.2018, op 25.01.2019 en op 17.01.20 niet werd neergelegd in het kader van huidige procedure net zoals deze ook al niet werden neergelegd in het kader van vorige procedure doch verzoeker uiteraard ook hieromtrent recht heeft tot inzage en het bekomen van een kopie!

Voorts is het stuitend te moeten vaststellen dat verwerende partij door gewoon door te verwijzen naar de klachtprocedure bij de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten niet meer of niet minder het rechtmatig verzoek o.b.v. art. 4 én 5 van de wet van 11 april 1994 van verzoeker tot het bekomen van een integrale kopie van zijn administratief dossier zonder enige motivering verwerpt!

Verzoeker volhardt bijgevolg in zijn aangevoerde middelen én in zijn beroep tot nietigverklaring.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat toepassing wordt gemaakt van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker het verblijf wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Verweerder heeft tevens uiteengezet op basis van welke vaststellingen hij tot dit besluit kwam en heeft de door hem doorgevoerde belangenafweging weergegeven. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om een familielid van een burger van de Unie het verblijf te weigeren “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”. Verweerder heeft geoordeeld dat hij van voormelde bepaling toepassing kon maken aangezien in een verslag van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) wordt geduïd dat verzoeker gekend is als een salafist met bijzonder radicale religieuze standpunten die reeds gedurende vele jaren contacten onderhoudt met personen met radicale opvattingen in België, onder wie verscheidene personen die in Syrië hebben verbleven of die actief hebben bijgedragen aan de ondersteuning van ter plaatse aanwezige groepen, en dat hij ook bekend staat als een aanhanger van de terroristische organisatie Emiraat van de Kaukasus. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat verzoeker om die reden reeds de toegang tot het grondgebied werd geweigerd, doch dat hij zich toch naar België heeft begeven. Verweerder heeft ook aangegeven dat een eerder door verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, om redenen van nationale veiligheid, werd afgewezen en dat het beroep dat verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing indiende werd verworpen, zodat, nu er geen elementen zijn die toelaten te besluiten dat de situatie is gewijzigd, slechts tot dezelfde conclusie kan worden gekomen. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en verduidelijkt ter terechtzitting dat indien hij effectief een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid er kon worden verwacht dat ook een verwijderingsbeslissing zou worden genomen. Hij gaat met deze uiteenzetting evenwel voorbij aan het feit dat verweerder ook de bepalingen van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet dient te respecteren

waarin is bepaald dat, behalve indien er een toestemming van de betrokken vreemdeling is of wanneer een beslissing is gesteund op “*dwingende redenen*” van nationale veiligheid – wat niet blijkt –, tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandeling van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en er geen zodanige maatregel ten opzichte van de vreemdeling mag worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend (cf. RvS 11 mei 2017, nr. 238.170). Uit het gegeven dat verweerder op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam niet tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het land te verlaten nam, kan derhalve niet worden afgeleid dat verweerder er zelf niet van overtuigd was dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Verweerder kon op dat ogenblik geen dergelijke verwijderingsbeslissing nemen.

De uiteenzetting van verzoeker dat verweerder naliet om in te gaan op zijn vraag om hem een afschrift van het administratief dossier over te maken is verder niet dienend. Verweerder heeft dit dossier immers neergelegd in het raam van voorliggend beroep en verzoeker had dan ook de mogelijkheid om het dossier in te kijken en eventueel nieuwe middelen aan te voeren op basis van stukken waarvan hij voorheen geen kennis kon nemen. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat niet blijkt welk misdrijf hij zou hebben gepleegd en dat de aard en de ernst van enig misdrijf in ieder geval niet worden toegelicht, moet worden geduïd dat hij niet aannemelijk maakt dat verweerder enkel op basis van het feit dat een vreemdeling reeds een ernstig misdrijf pleegde zou kunnen oordelen dat deze vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. In artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat nader bepaalt in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden redenen van openbare orde en nationale veiligheid kunnen worden ingeroepen, is een dergelijke beperking in ieder geval niet opgenomen. Verweerder is verder wel degelijk uitgegaan van het persoonlijk gedrag van verzoeker en heeft, op basis van een verslag van een nationale veiligheidsdienst, geoordeeld dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad verder dat verzoeker onterecht voorhoudt dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging zou hebben doorgevoerd.

Verzoekers betoog dat de VSSE zijn bronnen niet heeft bekendgemaakt laat niet toe te oordelen dat de vaststellingen van deze instantie incorrect zijn. Er zijn in casu ook geen andere redenen om aan te nemen dat de bevindingen van de VSSE, zoals opgenomen in het verslag van 19 september 2016 en waarvan de actualiteit door de VSSE vervolgens meermaals werd bevestigd, niet juist zouden zijn of dat deze in twijfel moeten worden getrokken. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de hem voorgelegde stukken blijkt dat verweerder pas het initiatief nam om de VSSE te bevragen nadat hij er door de Belgische verbindingsofficier van de federale politie in Moskou van op de hoogte was gesteld dat verzoeker ook daar bekend stond als gevaarlijk. Het gegeven dat de VSSE, om evidente redenen en gelet op artikel 13, derde lid van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, zijn bronnen niet zonder meer kan prijsgeven impliceert ook niet dat verzoeker niet de mogelijkheid zou hebben om aan te tonen dat de vaststellingen van deze veiligheidsdienst niet (langer) correct zijn. Hij vermag immers stukken aan te brengen die toelaten vast te stellen dat hij andere milieus frequenteert dan deze waarvan sprake in het verslag van de VSSE, dat de vaststellingen van de VSSE niet verenigbaar zijn met zijn vroegere beroepsbezigheden, door aan te tonen dat hij lid is van organisaties die geen extremistisch wereldbeeld uitdragen en door, meer algemeen, duidelijkheid te scheppen over zijn levenswandel. Verzoeker doet dit echter niet. De Raad merkt op dat verzoekers raadsman ter terechtzitting weliswaar nog voorhoudt dat verzoeker actief was bij de politie- of veiligheidsdiensten, doch dat deze verklaring niet te verenigen is met de vaststelling dat verzoeker voorheen, in een andere procedure voor de Raad, aangaf dat hij actief was in de bouwsector en dat hij rebellen die streed tegen president Kadyrov in Tsjetsjenië bijstond. De Raad kan enkel vaststellen dat de in het verleden door verzoeker zelf afgelegde verklaringen de vaststellingen van de VSSE veeleer ondersteunen.

Het is niet kennelijk onredelijk om een vreemdeling die bekend staat als een aanhanger van een terroristische organisatie te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid en hem om die reden het verblijf in het Rijk te weigeren.

Een schending van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Daar niet blijkt dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid of dat deze beslissing niet zou zijn gesteund op een correcte feitenfinding, kan niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend. In tegenstelling tot wat verzoeker veronderstelt heeft verweerder de stukken waaruit blijkt dat de VSSE de inhoud van het verslag van 21 september 2016 nog actueel acht wel degelijk bij het administratief dossier gevoegd.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. De toelichting die verzoeker verschaft leidt evenmin tot de conclusie dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Verweerder vermog immers te weigeren om een familielid van een burger van de Unie een verblijfsrecht toe te staan wanneer hij oordeelt dat dit familielid een gedrag vertoont dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK